

Besvnderlig var den Indledning, det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) fremsatte. Han sagde, at det var et Forslag, der i Grunden ingen Nytte var til, thi der kom Ingenting ud af Henvisningen, den betød ikke Noget; det gjaldt om at faae en Lov. Sagen kom først til at gjælde Noget, naar der forelaa et Lovforslag, og vilde Finantsministeren ikke komme med et saadant, kunde man komme med et privat Lovforslag. Naar dette er Tilfældet, forstaar jeg i Grunden ikke, hvorfor det ærede Medlem har været med til først at opstille Forslaget og derefter har holdt et meget langt Foredrag over Sagen. Det forekommer mig, at den vigtigste Del vilde have været at forene sig med det store Flertal i Udvalget om slet ikke at besatte sig med denne Sag her, og saa kunde det ærede Medlem jo komme med et nyt Lovforslag, som han saa kunde forsøge at have samme Held med som med flere andre, men jeg forstaar ikke, at man vil føre en meget lang Forhandling om Noget, som denne ærede Forslagsstiller selv siger i Grunden slet ikke er Noget værd. Naar Finantsudvalget — inklusive det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds — baade ifjor og iaar har været enigt om at ønske disse Lotterier en anden Vej og at faae hele denne Sag ordnet, og man, efter at der er blevet forhandlet derom, dog har givet en ny Koncession, og nu igjen iaar, imod denne Indstilling fra det samlede Finantsudvalg, der er billiget under Forhandlingerne her fra alle Sider, endog vil gaa til at give en yderligere Begunstigelse til dette ny oprettede Lotteri, saa kan jeg ikke negte, at det er saa principløst og inkonsekvent som vel kan tænkes. At det ærede Medlem, der altsaa et Par Gange har været med os til at indstille at komme bort fra dette private Lotterivæsen, nu derimod vil styrke det ved sin Indstilling, lader jeg ham om. Jeg er ikke med til den Betragtning, at, naar det Ugubelige skal bestaa i jeg Nar, gjør det ikke videre, om man hjælper det til rigtigt at florere i den Tid. Disse Lotterier have udviklet en saadan Konkurrence, at jeg tror, der er ikke saa lidt Umoralst i hele den Maade, hvorpaa de blive til. De Herrer skulde blot beskrive os, hvorledes disse Lotterier erhverve og fastsætte deres Gevinster og igjen levere dem til de Spillere, der vinde, ville de meddele os, hvormange Procent der maa anvendes af Lotteriindtægten for at holde denne Masse Agenter rundt omkring i Landet, det ene Lotteri ved Siden af det andet, for at konkurrere med hverandre. Quem er det saa, der betaler hele denne Bestyrelsesudgift? Ja, det er ganske simpelt Befolkningen ved Regjeringens Foranstaltning. Regjeringen giver ved sin Koncession denne Udgang til at faae Folks Penge ud af deres Lommer til Noget, som ofte slet ikke er til Gavn for Samfundet, thi naar Folk endelig vinde en af disse Gjenstande, er det ofte Noget, som de just ikke have Brug for, eller ogsaa faae

de nogle Stillinger derfor, ikke nær det, som Gjenstanden er værd, og da er det en direkte Konkurrence med det bestaaende Klasselotteri, som er et Pengelotteri. Jeg siger derfor, at enhver Bestyrkelse af dette Forhold udover, hvad der er koncessioneret at bestaa til 1887, er forkasteligt, og det vilde jo være en Bestyrkelse deraf, hvis vi her vedtog Henvisningen af Andragendet. Det er en af Grundene, hvorfor jeg er imod den. Jeg kommer her i Forbindelse med dette til at omtale den Fremstilling, den høitærede Finantsminister fremsatte angaaende Statens Stilling til de private Lotterier. Jeg tør ikke rigtig lade den høitærede Finantsministers Betragtninger staa uomtalte, da han har benyttet denne Leilighed til at fremsætte dem. Han gjør os nemlig opmærksom paa, at, dersom man vil forandre eller ophæve i 1887 de private Lotterier, saa er der endel af dem — han nævnte fire eller fem, der have hjemme her i Kjøbenhavn — som da vilde komme til at fordre eller trænge til eller have billigt Krav paa Statsunderstøttelse. Jeg tror dog, at en saadan Betragtning fra Ministerbordet maa mødes med Indsigelse eller i alt Fald maa mødes med en Forvaring om, at vi ikke have stiltiende billiget denne Betragtning, som vi formentlig dog maa finde er i højeste Grad urigtig. Det er ofte et rent Tilfældighedernes Spil, hvem der faar disse Koncessioner, og dernæst er det ogsaa fornemmelig Kjøbenhavnske Selskaber med Formaal til Gavn for denne Kommune og med Bemyndigelse til at kulligere over hele Landet ogsaa udenfor Kjøbenhavn, der faae dem, hvormod de private Lotterier, der have Hjem udenfor Kjøbenhavn, kun have Ret til at kulligere eller sætte Lodder enten i en enkelt Provinds eller i alt Fald kun udenfor Kjøbenhavn, og mangfoldige Velgjørenhedsopgømsmaal i enkelte Kommuner udenfor Kjøbenhavn, som ere for smaa til derpaa at have et Lotteri, men som have samme Karakter for den enkelte Kommune og derigjennem samme Betydning forholdsviis for den enkelte Kommune, have altsaa ikke nogen Gavn af denne Koncessionsgiver, som den enkelte større Kommune har havt, og de ville da ikke komme ind under den Betragtning, at de have Krav paa Statsunderstøttelse, hvormod de, der have Gavn af denne Koncessionsgiver, gennem den Fordel, de i disse Nar have havt af Lotteriet, have et fornyet Krav paa Statsunderstøttelse. Denne Betragtning vil imidlertid ikke holde Stik, den vil ikke være retfærdig mod Landets Borgere i Almindelighed og kun give Noget paa de enkelte Steder, hvor Foreningsaaenden har Kræfter nok til maaste at kunne hjælpe sig selv, hvormod den Intet vil give der, hvor der ikke er Kræfter nok til at bøde paa Forholdene. Jeg vil derfor sige for mit Vedkommende — jeg har ikke Ret til her at tale i Andres Navn, men der er utvivlsomt Andre, der mene det Samme som jeg — at jeg vil tage en Forvaring mod den Betragtning, som